

muner, der paa dette Omraade er for langt tilbage, og som derfor gennem Lovens Paabud maa sættes i Stand til at imødekomme de Krav, der i et moderne Samfund maa kunne stilles til Anstalts-Ophold og -Behandling, dels tiltrænges der for samtlige Kommuner System i Ordningen og en Kontrol med de forskellige Foranstaltningers Gennemførelse.

I §§ 39—42 findes endvidere Regler om andre Anstalter, der er nødvendigt Led i hele Systemet, nemlig *Amtsplejestiftelser for kronisk Syge*, *Tvangsarbejdsanstalter* til Indsættelse af Personer, der skal hensættes til Tvangsarbejde, *Arbejdskolonier*, der kan erhverve Statens Godkendelse med deraf følgende Mulighed for Statstilskud og *Afvænningshjem for Alkoholister*. Med Hensyn til disse forskellige Anstalter henvises til de specielle Bemærkninger.

I §§ 43—46 er givet Regler om de Disciplinærmidler, der kan bringes i Anvendelse overfor Personer, der er anbragt paa Arbejdsanstalt, Arbejdskoloni eller Tvangsarbejdsanstalt, hvilke Krav der kan stilles til en trængende i Henseende til Undersøgelser, forinden Hjælpen ydes, og Kontrol med, at Formaalet med Hjælpens Ydelse opnaas. Disse Regler kan ikke sidestilles med Fattighjælps Virkninger, men de er nødvendige for at sikre Lovens rigtige Gennemførelse og ret detaljerede for at sætte faste Grænser for det sociale Udvalgs Beføjelser i saa Henseende.

I §§ 47—49 gives derhos Regler om de Straffe, der kan anvendes overfor Personer, der paa løgnagtig Maade tilsniger sig Hjælp eller som afgiver falsk Forklaring overfor Forsørgelsesmyndighederne, og endvidere Straffebestemmelser angaaende Forseelser, der begaaes af Forsørgelsesmyndighederne selv.

Endelig gives i §§ 50—52 Regler om Afgørelser af Klager fra private over de kommunale Myndigheders Afgørelse og af Uenigheder Kommunerne imellem. Disse Regler bibeholder den nugældende Rekurs til Amt og Socialministerium, men sætter bestemte Frister for disse Myndigheders Afgørelser og stiller Krav til disse om at begrunde og for Ministeriets Vedkommende eventuelt offentliggøre sine Afgørelser.

Kap. IV. Om Hjælpens Ydelse og Refusion samt om Regnskabsvæsenet. (§§ 53—82).

Som anført i de indledende Bemærkninger er det Regeringens Opfattelse, at der bør finde en gennemgribende Ændring Sted af Reglerne om Refusion af den ydede

Hjælp gaaende ud paa, at en større Del af Udgiften end hidtil overtages af Statskassen, og at den interkommunale Refusion baseres paa et Refusionforbund omfattende alle Landets Kommuner. Regeringen har i det store og hele kunnet tiltræde det Forslag, som det raadgivende Udvalg, i sin som Bilag 1. a. stillede Betænkning i saa Henseende har stillet, se Sp. 3151—74.

Det første Led i denne Systemændring er foreslaaet ordnet saaledes, at Staten dels helt overtager Forsorgen for et vist Omraade, dels for andre Omraader yder fuld eller delvis Refusion.

Det er saaledes foreslaaet, at *Staten i Trangstilfælde overtager samtlige Udgifter* til Opdragelse, Underhold, Forsørgelse, Kur og Pleje af sindssyge, aandssvage, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, blinde, døvstumme og talelidende. Ogsaa efter den nugældende Ordning er Forholdet det, at den hovedsagelige Forsorg paa dette Omraade enten sker gennem Statsanstalter eller gennem godkendte Anstalter, men dels har Staten ikke nogen lovmæssig Pligt hertil, dels bærer Kommunerne en Del af Udgifterne. Da der indenfor flere af de nævnte Omraader er en ret stor Pladsmangel, maa mange Patienter henvises til Kur og Pleje udenfor Anstalterne til Skade for dem selv og til Byrde for Kommunen. Den rationelle Løsning er derfor den, at det er Staten, der overtager denne Forsorg og bærer Ansvaret for dens forsvarlige Gennemførelse og derhos direkte afholder Udgifterne for trængende Patienter.

Det er derhos foreslaaet, at Staten som hidtil *direkte afholder Udgifterne* ved Børns Ophold i de af Staten drevne Opdragelseshjem samt Udgifterne til Landsnævnet for Børneforsorg og Overinspektionen for Børneforsorgen. Endvidere er det foreslaaet, at Staten yder fuld eller delvis Refusion i følgende Tilfælde:

$\frac{2}{3}$ Refusion

af Udgifter til Forsørgelse af Personer, som ikke har Forsørgelsesret her i Landet, samt til Forsørgelse af islandske Statsborgere.

Det i international Henseende almindelige er, at Staten refunderer hele Udgiften, hvilket ogsaa er Reglen efter Fattigloven. Naar det her foreslaas, at Kommunerne selv skal bære $\frac{1}{3}$, skyldes det Hensynet til at gøre Kommunerne interesseret i en rimelig Økonomi, jfr. iøvrigt Bemærkningerne til § 18, Stk. 2, om Grunden til, at der i enkelte Tilfælde foreslaas ydet fuld Refusion af Udgifter til Udlændinges Forsørgelse.